

kas walmistud wormi ehl kesta sisse jooksema. Üksna ära lohtund ei teadnud waene pois mitte ennast aidata; wimalis joollis ta ometi nuttes tuppä, ja tunistas meistrile oma süid üles, kelle käest ta Sumala pärast andeksandmist palus. Meister aga sai täis tulist wiha, tõmbas mõega kätte ja pistis poisi kohe läbi. Siis ruttas ta wälja, tahtis näha, mis weel tö jures peasta on ja wõttis wormi pärast jahtumist lahti. Kui wormi tere ehl kella kest oli lõik lahti ja ümbert ära wõetud, siis oli kogu sel üksna ilma wigata ja väga heaste walmis walatud. Täis rõmu põris meister tuppä tagasi, ja niid wast nägi, mis kurja ta teinud oli; õppipois oli surnud. Meister sai linni pandud ja lohtust mõega surma mõistetud. Selle wahe aca sees oli sel juba torni tõmmatud. Siis palus se kella walaja väga, kas tema seda au weel enne elu otja mõiks lohtu herrade käest sada, et seda kella mõiks elistud ja tema ka selle healt kuulda saaks weel enne kui ta surma pannakse. — Kohus lubas seda; ja sest acaft sadik sawad lõik sured süialused Breslau linnas, kui neid lohtu maeast wälja wiaffe, sellesamma kellaga elistud.

Ühest hirmsast nälja-hädast meie maal.

Püwlandi-ma kõrge walitseja Gerhard von Zorke acaft oli kange wilja pudus ja weel muud hädad,

õnnetused ja wiletsused Vittans, Sameitis, Semgallis, Wenemaal, nõnda ka Piwi-, Eesti- ja Kura-maal ja kõigis mades ümberkaudu, kus muido illa rikkad wilja maad olnud. Se Sumala nuthlus kõige nende häda ja wiletsustega kestis kunni kolmandama aasta sisse, sest et külm ruffid, odrad ja muud wilja põldude peal ärawõttis. Se kõige pahem aeg aga oli aastal 1315. Siis oli kõige nende nimetud mades kallis aeg ehl nalg ni suur, et üks hirmus libe nälja häda tõusis, nõnda et nisugust põle enne olnud; arutu palju rahwast läks hukka ehl — surma, lõpmata koledad teod said siin ja seal tehtud. Jerusalemma nuhtlusest on küllalt kirjutatud, aga se oli wiist weel wähe selle aegse nälja häda wastu.

Kus waras ülespodud oli (wargad said sel acaft enainiste ülespodud), wõtsid waesed näljatsed inimesed seda salaja ö-aeges wõllaft maha ja söid selle liha. Memad söid ka surnud lomi ja lõifi mis nad aga kätte said. Palju inimesi jäid nälja pärast tee-äre, ulitsade peale ja macadesse surnud maha, nõnda et ei jõudnud nendele enam haudasid teha, waid sured, laiad laewandused said tehtud, kuhu neid surnuid sisse wisati.

Üks mees ja naene löid oma ainsama lapse surnuks ja söid sure nälja pärast seda ära. Sedasamma hirmust tegu tegi üks teine paar rahwast oma kahe lapsaga; ja sellesjärele tahtis mees ka